

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **H. s. P.**, zastoupeného advokátem Mgr. Martinem Čaňkem se sídlem ul. 28. října 31, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, **za účasti:** H. s. V., H. s. P., a M. s. H. P., vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec pod sp. zn. 59 Ca 153/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2004 č.j. KULK 6193/2004 OLH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 18. 5. 2005 č. j. 59 Ca 153/2004 - 111,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 18. 5. 2005 č. j. 59 Ca 153/2004 - 111, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2004 č.j. KULK 6193/2004 OLH a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil tyto skutečnosti pro posouzení věci podstatné:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2004 č.j. KULK 6193/2004 OLH bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odbor životního prostředí, ze dne 4. 3. 2004, č.j. OŽP/591/221/04Mysl R-13 o nevyhovění žádosti žalobce ohledně uvedení společenství honitby H. – P. do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o

myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Držitelem honitby H. – P. je H. s. P., jehož prostřednictvím bylo odvolání podáno. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně tak, že návrh H. s. P. na uvedení honitby H. – P. do souladu se zákonem o myslivosti nelze uznat pro rozpor s ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, kde zákon stanovuje nepřekročitelné hranice honitby. Uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti podle ust. § 69 odst. 1 tohoto zákona žalovaný posuzoval podle toho, zda splňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, přičemž vycházel z celého kontextu zákona, převážně však z části IV. pod názvem „Tvorba a využití honiteb“. Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že společenstevní honitbou H. – P. prochází rychlostní čtyřproudá komunikace Liberec – Praha a dochází tedy v tomto případě k porušení souvislosti honebních pozemků podle ust. § 2 písm. g) zákona o myslivosti a současně porušení § 17 odst. 5 tohoto zákona. Zákon totiž uvádí, že nelze začlenit do jedné honitby pozemky, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro něj nebezpečím, např. dálnice, silnice dálničního typu, aj. Vzhledem k tomu nelze honitbu H. – P. uvést do souladu se zákonem o myslivosti, neboť její držitel, H. s. P., podle ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti nepodal návrh na její uvedení do souladu s tímto zákonem tak, aby tento návrh bylo možno realizovat.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 15. 5. 2005 č. j. 59 Ca 153/2004 – 111 zamítl žalobu podanou žalobcem proti tomuto rozhodnutí žalovaného.

V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a posoudil jednotlivé žalobní námitky tak, že žaloba není důvodná.

K námitce žalobce soud uvedl, že předmětem soudního přezkumu je pouze rozhodnutí žalovaného, které bylo napadeno žalobou; předcházející rozhodnutí, zmiňovaná žalobcem nejsou pro věc významná. Soud dále neshledal pochybení v postupu žalovaného při zjišťování osoby, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů a řádně zjistil držitele honitby.

Namítané pochybení správního orgánu při aplikaci ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti nebylo podle krajského soudu prokázáno. Správní orgán postupoval při přezkoumávání splnění požadavků na tvorbu honitby podle příslušných ustanovení zákona o myslivosti, jak vyplývají z ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Soud má za to, že v průběhu řízení bylo spolehlivě zjištěno, že honitbou H. – P. prochází silnice I. třídy č. 10, jde o rychlostní čtyřproudou komunikaci Liberec – Praha R-10 (E65), která obsahuje mnohé obdobné stavební prvky jako dálnice. Z charakteru této komunikace vyplývá, že tvoří překážku pohybu zvěře a tuto překážku neodstraňuje ani biokoridor u obce Č. o průměru 4 m a délce 70 m. Podle názoru soudu odpovídá rychlostní silnice obsahově termínu „silnice dálničního typu“ a ve smyslu ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti představuje rychlostní silnice překážku pohybu zvěře. Tímto sporným případem se zabývalo i Ministerstvo dopravy a k věci uvedlo, že pojem „silnice dálničního typu“ nemá v současné době oporu v žádném právním předpise a tvůrce zákona o myslivosti měl při jeho užití zřejmě na mysli rychlostní silnici. Soud tedy dospěl k závěru, že honitba H. – P., kterou prochází uvedená rychlostní komunikace, odporuje ust. § 2 písm. g) a § 17 odst. 5 zákona o myslivosti a nesplňuje požadavky na tvorbu honitby.

K námitce žalobce, že se správní orgán nesprávně vypořádal s doručováním písemností jednotlivým účastníkům řízení, a to konkrétně že Mysliveckému sdružení H. – P. nedoručil rozhodnutí ve věci, soud uvedl, že tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

V kasační stížnosti žalobce jako důvody kasační stížnosti uvedl nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; nesprávně posouzenou právní otázkou má být vztah § 17 odst. 5 zákona o myslivosti ve vztahu k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a ve vztahu k zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Další důvod kasační stížnosti žalobce spatřuje v tom, že místní situace v předmětné honitbě v oblasti silnice I. třídy, resp. rychlostní komunikace R 10 nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Nezákonnost rozsudku žalobce spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky výkladu ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti ve vztahu k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a ve vztahu k zákonu č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny. Vadou řízení je podle názoru stěžovatele posouzení místní situace v předmětné honitbě, a to pokud jde o rychlostní komunikaci R10, které podle něj nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu.

Oproti základnímu vymezení bodů kasační stížnosti žalobce uvádí, že jeho žalobní námitka „nesměřovala bezprostředně proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 29. 5. 2003 a navazujícímu rozhodnutí KÚ Libereckého kraje ze dne 17. 9. 2003, *ale proti celkovému postupu správních orgánů.*“ Zastává názor, že zákon o myslivosti nedává možnost zamítnout návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem. Žalobce měl povinnost tento návrh podat, tuto povinnost splnil a návrh v určené době podal. Žalobce se domnívá, že správní orgán na základě návrhu žalobce mu měl uložit povinnost uvést honitbu do souladu se zákonem o myslivosti, nikoli návrh pouze zamítnout. Podle názoru žalobce tím bylo porušeno zejména ust. § 69 odst. 1 a § 31 odst. 6 zákona o myslivosti, neboť takovým postupem honitba fakticky zanikla, což zákon o myslivosti umožňuje pouze v případě, jestliže by k podání návrhu vůbec nedošlo.

Žalobce se domnívá, že i když část honitby protíná rychlostní komunikace R10, přesto vyhovuje ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Za klíčovou otázku považuje posuzování překážky pohybu zvěře v konkrétním místě honitby a současně se domnívá, že soud může těžko posoudit otázku překážky pohybu zvěře a nebezpečí pro zvěř bez odborného vyjádření. Pokládá výčet možných překážek v ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti za demonstrativní a upozorňuje na povinnost přihlédnout k místním podmínkám, které podle jeho názoru v příslušném místě honitby, jímž prochází rychlostní komunikace R10, nezakládají překážku pohybu zvěře, ani nebezpečí pro ni. Celková délka rychlostní komunikace R10 v honitbě je pouze 250 m a právě v tomto úseku je propust sloužící jako biokoridor spojující obě strany komunikace a umožňující volnou migraci volně žijících živočichů. V úseku předmětné honitby, kterou prochází rychlostní komunikace R10, je v územním plánu obce P. schválený a funkční územní systém ekologické stability, který výše uvedeným biokoridorem propojuje obě části honitby na obou stranách, zajišťuje jejich faktickou souvislost a umožňuje migraci volně žijícím živočichům, tedy i zvěři. Vzhledem k tomu se žalobce domnívá, že příslušný úsek rychlostní silnice R10 netvoří překážku pohybu zvěře.

Žalobce též napadá rozhodnutí soudu v otázce závažnosti nedoručení písemnosti Mysliveckému sdružení H. – P., neboť se jako nájemce honitby H. – P. prohlásilo za účastníka řízení a nedoručením rozhodnutí ve věci byla porušena jeho nabytá práva.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že orgány státní správy se řídily platnými právními předpisy a prováděcími předpisy.

Pokud jde o podání návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti, jedná se podle názoru žalovaného o návrhové řízení, které probíhá v souladu se správním řádem a se zákonem o myslivosti. Správní orgány nemají pravomoc měnit podaný návrh žalobce. Mají pouze povinnost v souladu s právními předpisy správní řízení vést, nejsou tedy oprávněny ukládat žalobci na základě jeho návrhu a jím dodaných podkladů či podkladů zajištěných správním orgánem povinnost uvést honitbu do souladu se zákonem o myslivosti. Tvrzení žalobce, že v návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti učinil vše, co podle zákona učinit měl, nemůže podle názoru žalovaného zvrátit skutečnost, kdy správní orgán shledá ve správním řízení, že toto honební společenstvo do souladu uvést nelze a uvedený návrh zamítne.

Žalovaný zastává názor, že rychlostní komunikace R10, která prochází honitbou žalobce, je považována za silnici dálničního typu, jak je uvedeno v ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Tento názor je v souladu s názorem odboru dopravy Krajského úřadu Libereckého kraje. Silnicí dálničního typu se jednoznačně myslí komunikace, která se svým užitím a svými parametry blíží k dálnici, což v případě předmětné silnice R10 plně odpovídá jejímu současnému technickému stavu. Jedná se zejména o počet jízdních pruhů a mimoúrovňové křížení. Tato komunikace je tedy překážkou a nebezpečím pro zvěř. Jediný biokoridor, který má charakter propustku pod komunikací, je podle žalovaného nedostatečným migračním koridorem, jehož hlavním účelem je odtok vody z okolních zemědělských pozemků, nikoliv průchod pro zvěř. Žalovaný je toho názoru, že k tomu, aby propustek bylo možno označit jako místo průchodu zvěře a aby se stala spojujícím se článkem mezi oběma částmi honitby, které jsou odděleny rychlostní komunikací, nesměl by mít charakter úzkého pozemkového pruhu.

Žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Námítka, že kasační stížnost směřuje proti celkovému postupu správních orgánů, nikoli proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, resp. správního orgánu I. stupně, nemůže být důvodná, jestliže žalobce v souvislosti s ní netvrdí a nekonkretizuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

K námitce týkající se tvrzeného nesprávného posouzení otázky, zda rychlostní silnice R 10 Liberec-Praha tvoří překážku pohybu zvěře nebo je pro ni nebezpečím, se uvádí:

Podle ust. § 17 odst. 5 zákona o myslivosti honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné

honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.

Výčet uvedený v tomto ustanovení je pouze demonstrativní, takže v každém jednotlivém případě je třeba posoudit, zda ta která komunikace procházející honitbou má takové stavebně technické uspořádání a další parametry, že je překážkou pohybu zvěře nebo je pro ni nebezpečím.

Mezi příklady takových pozemních komunikací zákonodárce v zákoně o myslivosti nesprávně uvedl silnici dálničního typu. Tento pojem byl použit v ust. § 6a odst. 1 a 2 zákona č. 135/1961 Sb., a to pouze v souvislosti s tím, že nejen na dálnici, ale i na silnici dálničního typu je třeba platit poplatek za jejich užívání.

Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kterým byl zrušen zákon č. 135/1961 Sb., pojem „silnice dálničního typu“ nepřevzal. Tento zákon dělí silnice do tří tříd. Podle ust. § 5 odst. 3 tohoto zákona, silnice I. třídy vystavěná jako rychlostní silnice je určena pro rychlou dopravu a je přístupná pouze silničním motorovým vozidlům, jejichž nejvyšší povolená rychlost není nižší, než stanoví zvláštní předpis. Rychlostní silnice má obdobné stavebně technické vybavení jako dálnice.

Podle ust. § 4 odst. 1 tohoto zákona dálnice je pozemní komunikace určená pro rychlou dálkovou dopravu silničními motorovými vozidly, která je budována bez úrovnových křížení, s oddělenými místy napojení pro vjezd a výjezd a která má směrově oddělené jízdní pásy.

Z obsahu správního spisu a z vyjádření Ministerstva dopravy, které si opatřil krajský soud, podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rychlostní silnice R 10, tedy silnice, která má ze zákona obdobné technické vybavení jako dálnice, představuje překážku pohybu zvěře nebo je pro ni nebezpečím. Na tomto závěru nic nemění ani existence tzv. propustky pod touto rychlostní silnicí, který, jak vyplývá z obsahu spisu, slouží především odvádění vody z okolních polí, ani žalobcem uváděná celková délka 250 m této komunikace procházející předmětnou honitbou.

K poslednímu bodu kasační stížnosti, který zní takto: *Nedoručováním osobám zúčastněným na sporu byla porušena nabytá práva ...Mysliveckého sdružení H.-P., které se na jednání u MÚ Turnov protokolárně prohlásilo za účastníka řízení a nebylo vyloučeno. Se znalostí místně příslušné situace a jako nositel práva myslivosti nemohlo uplatnit svoje argumenty*, Nejvyšší správní soud uvádí:

V projednávané věci žalobce podal návrh na uznání honitby podle přechodného ust. § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Toto ustanovení uvádí, že pokud honitba nebo obora uznána podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.

Z tohoto ustanovení vyplývá, kdo je v této věci účastníkem řízení před správním orgánem. Ust. § 14 odst. 2 správního řádu aplikovat nelze, neboť zákon o myslivosti nemá ustanovení o tom, kdo je účastníkem řízení. Je tedy třeba vyjít z ust. § 14 odst. 1 správního řádu, z něhož v projednávané věci vyplývá, že účastníkem správního řízení nebylo Myslivecké sdružení H.-P., protože o jeho právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech nebylo v řízení jednáno nebo jeho práva, právem chráněné zájmy

nebo povinnosti nemohly být rozhodnutím přímo dotčeny. Žalobce ostatně ani nespecifikoval, jaký vliv by jím tvrzený postup měl mít na jeho práva.

Z okolností, které lze ze správních spisů zjistit, neplyne, že by nedoručením rozhodnutí správního orgánu I. stupně Mysliveckému sdružení H.-P. došlo k situaci, kdy by tzv. opomenutý účastník řízení nemohl uplatnit svoje procesní práva.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

